

САРА МОРґАН
Як зберегти таємницю

SARAH MORGAN

How
to Keep
a Secret

САРА МОРґАН

Як
ЗБЕРЕГТИ
таємницю

Харків

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

2019

УДК 821.111
М79

Серія «Художня література»

Опубліковано за сприяння *Harlequin Books S.A.*

Перекладено за виданням:
Sarah Morgan. *How to Keep a Secret* / Sarah Morgan —
New York : HQN, 2018. — 432 р.

Переклад з англійської *Вікторії Ярмольчук*

Дизайнер обкладинки *Світлана Кривошеї*

Морган С.

М79 Як зберегти таємницю / Сара Морган ; пер. з англ.
В. Ярмольчук. — Х. : Віват, 2019. — 384 с. — (серія «Ху-
дожня література»), ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-982-005-1 (укр.)

ISBN 978-1-335-61300-4 (англ.)

Три покоління жінок із родини Стюарт — бабуся Ненсі, дві доньки, Лорен і Дженна, та онука Маккензі — зберігають власні таємниці. Бабуся Ненсі багато років крається тим, що ніколи належно не справлялася з материнськими обов'язками; Лорен певна, що її шлюб вдалий, хоча насправді він виявився хитким; Дженна ніяк не може зачати дитину, без котрої не мислить життя із коханим чоловіком, а в Маккензі підлітковий вік з усіма його труднощами. Зібравшись до купи в родинному гніздечку через життєву кризу, ці жінки вчаться позбуватися болючих таємниць, розкривати свої серця та цінувати й підтримувати одна одну попри всі випробування й негаразди. Кожна з них повинна пройти власний шлях до само-реалізації, щоб віднайти радість, любов і прощення.

УДК 821.111

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-966-982-005-1 (укр.)

ISBN 978-1-335-61300-4 (англ.)

© Sarah Morgan, 2018

© ТОВ «Видавництво “Віват”»,

видання українською мовою, 2019

Немає кращої подруги, ніж сестра,
У спокійні й буремні часи,
Яка підбадьорить на виснажливому шляху,
Яка знайде, якщо заблукаєш,
Підтримає, якщо похитнешся,
І надасть сили, якщо зупинишся.

Крістіна Джорджина Россетті

Пролог

Сестри

— *Що робитимемо? Нам навіть не можна тут бути. — Я посмикала сестру за спідницю, щоб відтягнути її від вікна. — Якщо нас спіймають, матимемо величезні проблеми.*

Я не хотіла чекати, доки це станеться.

Сестра стала хапати повітря ротом, що завжди передувало риданням.

Смикнувши її востаннє, я стала навколішки й поповзла тією самою дорогою, якою ми прийшли сюди, радіючи, що під захистом темряви мене не видно. Я хотіла підвестися й побігти, але так нас побачили б, отож я плазувала, немов біженка. Літо стояло спекотне, тому земля була суха та крихка. Лише відчувши прохолодні крапельки на тильному боці долоні, я зрозуміла, що теж плачу. Маленькі камінчики врізалися в долоні й коліна, і я зціпила зуби, щоб не видати ані звуку. Я прошигнула повз зарості жимолості й мало не задихнулася від солодкого нудотного запаху. У тому, що ми бачили, не було нічого солодкого, і я знала, що, коли виросту та матиму власний дім, ніколи не посаджу в садку жимолость.

Позаду почулося шарудіння. Я сподівалася, що це моя сестра, а не якась нічна істота з гострими зубами та неймовірним апетитом.

Я не бачила воріт, але знала, що вони десь тут. За ворітьми була стежка. Якщо ми туди доберемося, нас захищатиме високий паркан. Від паніки у вухах стугоніла кров. Я чула ритмічний шум океану. Здавалося, він ближчий, аніж зазвичай, гучніший, ніби приплив змовився з нами та заглушає нашу втечу. Солоний вітер сушив щоки й охолоджував шкіру.

Нарешті я дісталася воріт і прослизнула крізь дірку, ігноруючи гілочки, що увіп'ялися в спину. Просто переді мною з'явилася стежина. Велосипеди, прихилені до паркана, стояли там, де ми їх залишили. Я хотіла схопити свій та погнати в ніч, не озираючись, але ні за що не залишила б сестру.

Я ніколи не залишу сестру.

Знову зашелестіло, і вона з'явилась у воротах, її волосся розтріпалося під час утечі.

Тепер, коли до безпечного місця можна було рукою сягнути, крізь тривогу прорвався гнів.

— Це ти вигадала приїхати сюди вночі. — Я мало не задихнулася від емоцій, що нуртували всередині. — Чому тобі завжди треба робити щось, чого робити не можна?

— Тому що все заборонене завжди здається веселишим. — Тремтіння у її голосі нагадало: те, що ми побачили, зовсім не було веселим.

Я відчула, як вона обережно взяла мене за руку, і відразу ж пробачила їй. Ми стояли так кілька секунд, чіпляючись за спокій.

Вона присунулася ближче.

— Якби я могла вибирати сестру, то вибрала б тебе. Я теж вибрала б її, хоча тоді мені кортіло загнудати її жагу до пригод.

— Хотіла б я, щоб ми туди не зазирали.

— Так, я теж. — Моя сестра вперше говорила покірно. — Не можна нікому про це розповідати. Пам'ятаєш, що сталося з Мередіт?

Звісно, я пам'ятала. Історія про Мередіт була повчальною.

— Ненавиджу секрети.

— Це маленька таємниця, ось і все. Ти зможеш зберегти маленьку таємницю.

Я проковтнула, в горлі пересохло, тож було боляче. Ми обидві знали, що ця таємниця була набагато важливіша, ніж ті, які ми берегли досі. Ми не втекли зі смерком, щоб погратися на пляжі, не поцупили квіти у саду місіс Гілл або полуниці у місіс Максвелл. Це було децю інше. Тягар від побаченого тиснув на мене. Глибоко всередині я розуміла, що потрібно розповісти, але тоді все змінилося б. Ми залишили б дитинство у тому вікні, і шляху назад не було б.

— Я не розповім. Я тебе захищу. Ми сестри. Сестри мають триматися разом. Я обіцяю.

Я подумала, що, звісно, у більшості людей, які обіцяли подібне, не було такої сестри, як у мене.

Частина
перша

Розділ перший

Лорен

Передчуття — це відчуття, що зараз щось
станеться, імовірно, щось неприємне.

Не можна перекладати провину на вечірку, хоча пізніше Лорен жалкуватиме про те, що організувала такий ретельно продуманий захід. Якби вона надміру не зациклювалася на деталях, то, можливо, зауважила б, що щось не так. Щоб це помітити, потрібно лишень дивитись, а от Лорен не дивилася. Вона була зосереджена на моменті й хвилюваннях важливого дня.

І цей день розпочався рано.

Прокинувшись до сигналу будильника, вона перекотилася на ліжку та поцілувала Еда.

— З днем народження.

Потрібно було промовити цифру «сорок»? Як він до цього ставився? Як *вона* до цього ставилася?

До цієї цифри їй самій залишалося ще п'ять років, тому здавалося, що часу вдосталь і можна не хвилюватися. Сорок — це ж не старість?

Можливо, ні. Однак коли жінці доставили святковий торт, вона подивилася на сорок свічок і подумала: «Нам знадобиться більший торт».

Ед ще дрімав, тож Лорен трошки полежала, огорнена спокоєм їхньої спальні. Це була перша кімната, яку жінка оздобила, коли вони переїхали. Вона спланувала її, як святиню: мирний білий рай із сірими та срібними акцентами. Влітку кімнату заповнювало світло, і Лорен спала з розчиненими вікнами, щоб можна було насолоджуватися співом пташок. Тепер, у січні, холод обсів Лондон, і вікна були щільно зачинені. Їхній будинок розташований у фешенебельному Ноттінг-Гіллі в оточенні приватних садків.

Минулого тижня дерева щоранку вкривалися памороззю. І холодний вітер дмухав в обличчя, щойно відчинялися двері, ніби це був такий виклик: зважитися й покинути комфортні домівки.

Лорен, яка виросла на Мартас-Віньярді, маленькому острові в Массачусетсі, боялася негоди.

Вона відкинула ковдри і провела пальцями по волоссю чоловіка.

— Жодної сивої волосинки. Якщо тобі стане легше, ти маєш вигляд не старшого за шістдесят. — Реакції не було, тож жінка нахилилася і знову поцілувала його. — Жартую. Ти навіть на сорокалітнього не скидаєшся.

Якщо не брати до уваги певний час доби і тих моментів, коли сонце яскраво світило просто на нього: тоді Ед мав вигляд на сорок. Занадто важко працював? Ед завжди працював довго, проте віднедавна почав повертатися додому чимраз пізніше й здавався незвично втомленим. Дружина непомітно навіювала думку, що йому варто відвідати лікаря, проте чоловік ігнорував усі натяки. Легше було вмовити дитину з'їсти броколі, ніж Еда — сходити до лікаря.

Телефон підказував, що вже по шостій, а чоловік не рухався.

Лорен легенько його штовхнула. Кожна хвилина того дня була спланована, і розпочати вони мали рівно о шостій п'ятнадцять.

Вона почула, як хтось тупцяє сходами.

Мак прокинулася. Як один підліток може спричинити шуму більше, ніж стадо слонів?

Їй було цікаво, чи Мак піднімалася нагору до спальні, але звуки кроків стихли, і жінка почула, як грюкнули двері на кухню.

Чому Мак хоча б не просунула голову у двері, щоб привітати батька з днем народження?

Щастя потроху змішувалося з тривогою. Не так давно Мак заходила у спальню, гордо несучи святкову листівку, яку зробила власноруч. Вона залазила на ліжко посередині,